

‘Hoop’ is dat ding met veren
dat neerstrijkt in de ziel
en een lied zonder woorden zingt.
En nooit stopt – nooit.
E. Dickinson

Handen vol hoop.

De reikende kinderhandjes.
Uitnodigend,
til jij mij op,
knuffel en koester mij.

Het trillende handje
in de vaste vaderhand.
Begrijp mijn angst
en geef mij houvast.

De hand die een kruisje vormt
op een voorhoofd.
Je bent gezegend.
Voel je beschermd.

De hand in de hand
van de prille geliefden.
Mag ik van jou zijn?
Gaan wij samen?

De hand die de traan droogt.
We delen de pijn
en vinden een uitkomst.

De hand die een duim toont.
Het zal je wel lukken.
Probeer nog maar eens.

De wuivende hand
verlangend
tot spoedig
tot ziens.

De verrimpelde hand
in de levenloze hand.
Zien wij elkaar nog terug,
ooit, ergens?

Handen vol hoop.
Peter Deltour

Die twijfel leidt tot bestaansangst. De angst is de tegenpool van de hoop. Christenen zijn mensen van de hoop, te midden de vertwijfeling en de wanhoop. Die hoop maken ze niet zelf. Ze is een geschenk van God. Wij kunnen enkel maar hopen op enkel maar God. Die God is belofte, “pro-missio” in het Latijn of “promesse” in het Frans. Hij is een belofte die ons zendt naar de toekomst. De hoop moet waargemaakt worden in het vertrouwen dat God steeds zijn beloftes vervult.

Goede God,
Gij die ons tot leven roept,
blaas hartelijke & hoopvolle levensadem
in schoolpoorten
om Uw meest geliefden te verwelkomen:
de vreemde, de geringe, de ongewenste.

Blaas schoolvensters open
voor uw hoopvol visioen van vrede
en gerechtigheid:
bemoedigend spreken,
betaalbare schoolrekeningen,
constructief overleg.

Blaas bezielende levensadem
in leraren en opvoeders.
Dat zij hoopvol leven wekken
en met vuur getuigen
van het ware, schone en goede:
broederschap, gekregen leven,
wonder van leven en dood.

Goede God,
Gij die ons tot leven roept.
Blaas uw aanwezigheid
in kinderen en jongeren
opdat wij Uw gelaat herkennen
en hoopvol tot leven worden gewekt.

Amen.
naar Marie-Ann De Cocker

Opvoeden is zaaien,
een schooljaar lang:
eerst naar de akker trekken
en midden op het land gaan staan;
kinderen & jongeren hartelijk onthalen en welkom heten,
en met interesse luisteren
naar hun verhalen, vragen en verwachtingen...

Opvoeden is zaaien,
een schooljaar lang:
op zoek gaan naar vruchtbare grond
en dan de hand aan de ploeg slaan;
naast kinderen & jongeren gaan staan,
het goede in elk van hen ontdekken,
positief kijken naar hen ...

Opvoeden is zaaien,
een schooljaar lang:
de beste zaden uitkiezen, wachten op goede wind;
geduldig woorden zaaien
en hopen dat Hij kiemkracht geeft
aan wat in goede aarde valt.

Opvoeden is zaaien,
een schooljaar lang:
het opschietende onkruid wieden
en de distels verdelgen;
een opmerking met rede, een richting aanduiden,
assisterend nabij zijn, speels en doorleefd,
ruimte en zuurstof geven aan wat stil of creatief kiemt.

Opvoeden is zaaien,
een schooljaar lang:
de jonge plantjes groeikansen geven,
en al tiert soms het onkruid weelderig...
ze toch niet omspitten of omhakken,
na een voorjaarsstorm of noodweer 'en toch' zeggen...
blijven geloven in morgen, vergeven of herbeginnen,
aanmoedigen en ondersteunen.

Opvoeden is zaaien,
een schooljaar lang:
het jonge groen laten opschieten tot rijpe halmen,
wachten tot het vrucht draagt;
samen zin zoeken of zin geven,
verantwoordelijkheid toevertrouwen,
zodat woorden waarden worden om van te leven.

Opvoeden is zaaien,
een schooljaar lang:
het jonge groen laten opschieten tot rijpe halmen,
en dan met vreugde oogsten,
de aren dankbaar samenlezen en opbinden;
en het graan malen tot levensbrood om van te leven;
verbondenheid scheppen met anderen
en de andere Zaaier,
en dan kinderen en jongeren
loslaten en toevertrouwen aan het leven.

Jos Claes